

Hæng Kransen højt!

Man har i den sidste Tid fra flere Sider bebrejdet os vor Mangel paa Kærlighed overfor de 9 Kvinder, som blev den kvindelige Valgrets Førstegrøde her i Landet.

Man har udtalt, at vi burde have budt dem af Hjærte velkomne paa de Pladser, som Dansk Kvindesamfund havde tiltænkt sine egne trofaste og prøvede men af Partierne — skønt anerkendte som paalidelige Partifæller — vragede Førstekræfter, ja man har ligefrem forlangt, at vi paa Tryk skulde give dem Attest for, at de betød en Vinding for Kvindesagen, som de fleste af dem tilsyneladende først fik Øje paa, da Kvindernes Valgret var en fuldbyrdet Kendsgerning.

Men man tager dog maaske fejl, naar man tror, det er disse Kvinder saa meget om at gøre at faa en Attest fra en Forening, som i disse Dage i forskellige Partiblade er bleven betegnet som ganske overflødig. I hvert Fald vilde det klæde Dansk Kvindesamfund bedst at vente med at udstede Attester, til man beder om dem, eller indtil de kvindelige Repræsentanter, hvis Stilling til Kvindesagen synes ligegyldig eller afvisende, faar Lejlighed til at vise, at de virkelig er en »Vinding for Kvindesagen«. Først da er Attesternes Tid inde. Hvor udsteder man Flidsattest ved Begyndelsen af Skoleaaret?

Dansk Kvindesamfund er ikke rigt paa timeligt Gods, det ved vi alle, men vi har en Rigdom, som vi skal passe vel paa, vi har en Krans, som hænger højt. Der ligger mange Kranse langs Politikens alfare Vej, man maa ofte bukke sig i Stedet for at række sig for at faa fat paa dem; men Dansk Kvindesamfunds Krans hænger endnu efter omtrent et halvt Aarhundredes Vandring saa

højt, at man maa give slip paa meget for at gribe den.

Det er maaske Grunden til, at det i Øjeblikket synes at være Mennesker om at gøre at blive indstillet til Dansk Kvindesamfunds Anerkendelse. Dobbelt Anledning er der da for Ledelsen til ikke at sænke Kransen en Tomme, thi med Kransen sænkes ogsaa Dansk Kvindesamfund.

Mærkelig nok findes der blandt de Røster, som anklagende har vendt sig mod Redaktionen i disse Dage, ogsaa Røster af Kvinder, som selv har tilkæmpet sin Kransen under Ofre, som kun de færreste kender. Mon disse Kvinder virkelig gør sig klart, hvad de forlanger af D. K.s Blad; ja, mon de ikke selv, om de stod paa Redaktionens Plads, vilde lade hele Forargelsens »Asgaardsreje« gaa hen over deres Hoveder uden at fire saa meget som en Tomme paa den Snor, som holder Kransen i Vejret?

Ansvar gør stærk, Ansvar gør ædru. Vi er overbevist om, at naar Valgkampens Rus og Besættelse er forbi, vil de anklagende Medlemmer genvinde deres ædruelige Blik paa Tingene og vide Redaktionen Tak, fordi den fulgte Bjørnstjerne Bjørnsons Raad: »Hæng Kransen højt.«

Og hvis de Kvinder, som nu af Partierne er valgt til at repræsentere ogsaa Kvindesagens Interesser i Rigsdagen virkelig er villige til at gøre dette efter bedste Evne, saa vil ogsaa de en Gang vide Redaktionen Tak, fordi den ikke bildte dem ind, at Opgaven var saa let, at de kunde løbe baade til den og Kransen med det samme, men pegede tilvejs og lod dem forstaa, at Kvindesagens Krans hænger saa højt, at det ikke er hver Kvindes Sag at sætte den paa sit Hoved.

Da kunde det maaske hænde, at en eller flere af de syv, som Redaktionen nu har betænkt sig paa

at byde velkommen, vilde sige til sig selv, at en Krans, som hænger saa højt, den maa ogsaa være værd at vove en Kamp for, og til den Tid vil sikkert »Kvinden og Samfundet« yde disse Kvinder al den Anerkendelse, de fortjener.

Hilsen fra Norge.

Vi har modtaget følgende:

Til Danmarks Kvinder!

Landsstemmeretsforeningen sender sin Lykønskning med Resultatet af Aarets Rigsdagsvalg og særlig sender vi vor Lykønskning til samtlige Pionerer i Arbejdet for Kvinders Stemmeret. Deres Sejer er stor! Hvad de saaede har hurtigt spiret. De valgte kvindelige Repræsentanter ønsker vi vil faa Anledning til at vise sit Land og alle os udenfor Danmarks Grændser, at Mænd og Kvinder med Held kan samarbejde i Statens Styre.

Et Leve for
Danmarks Grundlovsdag!

M. Quam,
Formand.

Gjævrån, 17. Maj 1918.

Se til Norge

lyder det i disse Dage fra de Sider, hvor man finder det formaalstjenligt at sammenligne de danske politiske Partiers Interesser for at faa Kvinder indvalgt i Rigsdagen med de norske Partiers. Man glemmer imidlertid, at Valgmaaden i de to Lande er forskellig.

Mon vor Rigsdag havde talt en eneste Kvinde mere end det norske Storting, hvis Valgmaaden ogsaa hos os havde været udelukkende Enmandskredse. Den Kendsgerning, at ingen af de 4 Kvinder i Folketinget, er valgt i Enmandskredse, taler vel tilstrækkelig tydelig til, at man ikke slaar vore Partier til Riddere paa Bekostning af de norske Partier eller vurderer danske Kvinders politiske Indfly-